

Sygn. akt II UK 94/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku W. S.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności  
w [...]

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 9 kwietnia 2019 r.,

skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 31 sierpnia 2017 r., sygn. akt VI Ua [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2017 r., VI Ua [...], Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. oddalił apelację wnioskodawczynie W.S., działającej przez przedstawiciela ustawowego – B.S., od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. z dnia 27 lutego 2017 r. w sprawie przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w [...] o ustalenie stopnia niepełnosprawności, którym zmieniono zaskarżone orzeczenie i zaliczono wnioskodawczynię do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim od dnia 8 stycznia 2000 r. do dnia 30 czerwca 2020 r., wskazując jako podstawę orzeczenia art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 511 ze zm.).

Sąd Okręgowy podzielił ustalenia Sądu pierwszej instancji oparte m.in. na dowodach z opinii lekarzy biegłych sądowych i uznał, że występujące u wnioskodawczynie schorzenia nie czynią jej niepełnosprawną w wyższym stopniu niż lekki.

Powyższy wyrok zaskarżył skargą kasacyjną w całości pełnomocnik wnioskodawczynie i zarzucając naruszenie przepisów postępowania – art. 233 § 1 k.p.c. polegające na „nie uwzględnieniu wszystkich dowodów, a w szczególności nie powołania innego biegłego z dziedziny okulistyki opierając się jedynie na opinii psychologa w ocenie stopnia niepełnosprawności powódki”, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z orzeczeniem o kosztach postępowania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano, że jest ona oczywiście uzasadniona wobec „rażącego naruszenia przez Sąd Okręgowy w B. przepisów prawa procesowego, co legło u podstaw zaskarżonego wyroku, a które to uchybienie w niewątpliwy sposób wpłynęło w sposób decydujący na wynik przedmiotowej sprawy. Rozstrzygnięcie Sądu zostało wydane z pominięciem zgłoszonego dowodu w postaci powołania opinii biegłego z dziedziny okulistyki, co w sposób jednoznaczny nie pozwoliło ocenić w sposób jednoznaczny stanu zdrowia powódki (...)”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie ma uzasadnienia.

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeśli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, wskazuje na oczywistą zasadność skargi (tak jak w ocenianej sprawie), to w jego uzasadnieniu powinny się znaleźć odpowiednie wywody potwierdzające tę okoliczność. Skarga jest bowiem oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone nią orzeczenie zapadło

wskutek oczywistego naruszenia prawa, zaś oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurystycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638). W ocenie Sądu Najwyższego, powyższych wymogów nie spełnia wskazywana przez pełnomocnika wnioskodawczyni oczywista zasadność skargi kasacyjnej. Trzeba też zauważyć, wobec podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu naruszenia przepisu postępowania - art. 233 k.p.c., że zgodnie z art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Oznacza to jednoznaczne określenie funkcji Sądu Najwyższego jako sądu prawa, który rozpoznając skargę kasacyjną w granicach jej podstaw, jest związany z mocy art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Wyłączenie w art. 398<sup>3</sup> § 3 k.p.c. z podstaw skargi kasacyjnej zarzutów dotyczących oceny dowodów pozbawia skarżącego możliwości powoływania się na zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów wskazany w art. 233 k.p.c. W tej części skarga kasacyjna wnioskodawcy nie została oparta na ustawowej

podstawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2006 r., II CSK 136/05, LEX nr 200973).

Tym się kierując, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.